

vis Zambia, Afghanistan og Nicaragua må komme med.

Hvad angår det samlede antal lande, støtter MS DANIDA's argumentation om en koncentration på langt færre lande end i dag. Det er bydende nødvendigt at koncentrere indsatsen på et overskueligt antal lande, hvis bistandsarbejdet skal opnå rimelig kvalitet og lødighed.

Desværre drager DANIDA i handlingsplanen ikke helt konklusionen på den ellers overbevisende argumentation. Det endelige forslag om 20-24 samarbejdslande foruden tre regioner indebærer kun en beskeden landekoncentration – slet ikke nok til virkeligt at skabe betingelserne for en bedre indsats. Det er naturligvis vanskeligt at sige, hvor langt man skal ned i antal, men MS vurderer, at der højst bør være tale om cirka 15 samarbejdslande.

I denne sammenhæng skal det indskydes, at det – uanset det antal man når frem til – er særdeles uheldigt, at regeringen ikke ønsker at tilføre DANIDA flere medarbejdere. Det er vanskeligt at forestille sig, hvordan den nuværende medarbejderstab skulle være i stand til at leve op til de mange krav om kvalitetsforbedringer samtidigt med, at omfanget af bistandsindsatsen udvides markant.

Det skal understreges, at MS ikke finder det acceptabelt at bremse stigningstakten i bistanden med henvisning til manglende personaleressourcer i DANIDA. Princippet bør være, at medarbejderstaben udvides i rimelig takt med aktivitetsudvidelserne, omend måske nok korrigeret for en lande- og sektorkoncentration, såfremt sådanne faktisk gennemføres.

Set i forhold til erhvervslivets ønsker, specielt Industrirådets, har MS lidt svært ved at se det overbevisende i argumentationen, selv på eksportørernes egne præmisser. Argumentationen går blandt andet på, at bistanden skal fungere som en slags salgsudstilling for dansk erhvervsliv og derfor spredes ud over et stort antal lande. Men der tages i denne betragtning slet ikke højde for, at en sådan spredning alt andet lige øger faren for fejlslag og under alle omstændigheder stiller sig i vejen for en kvalitetsforbedring af indsatsen. Det gælder jo for de private virksomheders indsats i u-landene på

samme måde som for DANIDA, at den kun kan forbedres, hvis der oparbejdes et ordentligt lokalkendskab, og hvis der etableres mere varige samarbejdsrelationer.

Derfor skylder erhvervsrepræsentanterne os en mere lødig argumentation imod landekoncentrationen.

Landevalget og samarbejdet med private bistandsorganisationer

Det betones i handlingsplanen, at landekoncentrationen i det officielle bistandssamarbejde ikke bør få konsekvenser for den projektbistand, der kanaliseres gennem de private bistandsorganisationer. »Her bør« – som det hedder (s. 6) – »organisationernes særlige forudsætninger og lokale kontakter og ikke DANIDA's eget landevalg være udslagsgivende ved projektvalget.«

Tilsvarende overvejelser gøres gældende for frivilligprogrammet under MS.

Dissé synspunkter kan vi kun være enige i.

Derfor så vi også meget gerne, at det overordnede princip for samarbejde mellem DANIDA og de private bistandsorganisationer blev fulgt i praksis. Det ville blandt andet indebære, at organisationernes prioriteringer og konkrete ansøgninger blev vurderet på kvalitet, lødighed og i overensstemmelse med grundlæggende bistandsprincipper – og ikke ud fra uvedkommende politiske overvejelser.

Det ville f.eks. betyde, at MS for længst havde fået tilsagn om bevillinger til det foreslåede frivilligprogram i Nicaragua. Det er ikke et tilsagn, som efter det nævnte princip skulle afvente DANIDA's landevalg. Og det er vel at mærke heller ikke et tilsagn, der er tilbageholdt med henvisning til mangler i kvalitet eller på anden måde.

Når denne sag nævnes her, er det ikke udtryk for promovning af særinteresser. Den tages frem som et eksempel på, at de gode principper for samarbejdet med de private bistandsorganisationer ikke i alle tilfælde er blevet fulgt.

Afsluttende opfordring

Jeg skal slutte af med at udtrykke håbet om, at Udenrigsudvalget gennem sit videre arbejde